

PROP DE VOSALTRES

Els primers dies de curs

Durant aquests primers dies de curs obrim la carpeta dels nostres propòsits amb la ferma intenció de complir-los. Això passa en tots els inicis de les nostres obres i temps. A més de comptar amb les nostres pròpies forces, els cristians afegim un altre component imprescindible: demanar l'ajuda del Senyor per fer realitat tot el que tenim de bo en el nostre interior. Sabem que sense Ell no podem fer res (Jn 15,5).

Obrim també la carpeta comunitària i és el nostre desig col·laborar amb els nostres germans per construir una Església renovada i una societat més justa i solidària. La repetició dels actes humans té el perill d'arrossegar la nostra vida al desànim o a la desesperança pels molts incompliments que s'han produït al llarg de la nostra història personal. Tant els propòsits personals com els comunitaris ens exigeixen fortalesa d'ànim i humilitat per seguir, un cop més, en l'intent de créixer com a persona i afavorir l'altre que camina al nostre costat. Recordem que ens acompanya sempre el Senyor de la història, a qui li supliquem els nostres projectes i el consol en les dificultats. Ens cal agafar-nos a la seva mà per viure amb esperança la nostra dedicació al servei de l'Església i de la societat.

Us convido un any més a començar aquest nou període amb il·lusió i amb alegria, reconeixent les nostres limitacions personals i les qualitats dels altres. A més de les actituds esmentades, no dubto que posareu els vostres sentiments al servei dels bons propòsits, i que l'esforç continuat pel seu assoliment serà un autèntic desafiament personal. Com els passa als esportistes o als artistes.

Els deixebles o els seguidors de Jesucrist no podem quedar-nos enrere

en la pretensió d'esforçar-nos en el servei a la societat en què ens ha tocat viure. Hem de presentar de manera convincent la seva persona, el seu missatge i la seva obra.

Amb aquest mateix sentiment prenc la meua col·laboració setmanal, que té com un triple objectiu, ja comentat en alguna altra ocasió: donar a conèixer algun esdeveniment de l'Església; informar i impulsar les abundants activitats diocesanes i ajudar a formar la consciència dels

cristians en determinats aspectes de la vida eclesial i social. Intentaré que aquest servei pastoral sigui profitós per a totes les vostres famílies i comunitats cristianes.

Aquest comentari setmanal té les seves limitacions, temporals i espaials. Té, com a referència, un curs pastoral, amb tots els seus esdeveniments. Alguns d'ells ens ompliran de perplexitat, altres ens sorprendran. Amb alguns estarem totalment d'acord, amb d'altres dissentirem amb llibertat d'esperit. I sempre hi haurà d'haver l'amor i la comprensió cap a tots els que ens envolten i, a part i com un plus afegit, el servei a la unitat i a la comunió a l'interior de les nostres famílies i comunitats. Té, també com a referència, l'espai de la nostra diòcesi, que és la responsabilitat que m'ha estat confiada. Amb els problemes i dificultats que tots coneixeu. Amb els projectes i joioses realitats existents. Tot això, posant l'afany per compartir aquesta responsabilitat amb tots vosaltres i prenent que tots, persones i comunitats, siguin tractats i acollits amb equitativa benevolència.

M'agradaria fer realitat aquella màxima d'atendre a cadascú segons la seva necessitat.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Reunió de tècnics de temporers de Càritas Espanyola

El passat 6 i 7 de juliol, Càritas Diocesana de Lleida va organitzar a l'Acadèmia Mariana una trobada per a tècnics i voluntaris/es de temporers i assentaments. Hi van participar nou Càritas d'Espanya, a més de la de Lleida, la de Logroño, Múrcia, Albacete, Ciudad Real, Barbastre-Montsó, Jaén, Huelva, Almeria, així com diversos membres de serveis generals de Càritas Espanyola, en les quals s'atén la realitat de temporers i assentaments.

El bisbe Salvador, juntament amb el delegat de Pastoral Caritativa del Bisbat, Carles Sanmartín, i la secretària general de Càritas Diocesana de Lleida, M.ª José Rosell, van donar la benvinguda als participants.

Aquesta iniciativa, que es porta a terme des de fa anys en diferents diòcesis, té com a objectiu conèixer les realitats dels temporers, posar punts en comú, realitzar una anàlisi de cada territori i exposar directrius per millorar el treball futur en

aquest camp a les nostres diòcesis i parròquies. Es va fer referència especialment al treball que es

fa des de les parròquies, l'habitatge digne i l'explotació o vulneració de drets.

CERCA DE VOSOTROS

Los primeros días de curso

Durante estos primeros días de curso abrimos la carpeta personal de nuestros propósitos con la firme intención de cumplirlos. Esto ocurre en todos los inicios de nuestras obras y tiempos. Además de contar con nuestras propias fuerzas, los cristianos añadimos otro imprescindible componente: pedir la ayuda del Señor para hacer realidad todo lo que de bueno tenemos en nuestro interior. Sabemos que sin Él no podemos hacer nada (Jn 15,5).

Abrimos también la carpeta comunitaria. Es nuestro deseo colaborar con nuestros hermanos para construir una Iglesia renovada y una sociedad más justa y solidaria. La repetición de los actos humanos tiene el peligro de arrastrar nuestra vida al desánimo o a la desesperanza por los muchos incumplimientos que se han producido a lo largo de nuestra historia personal. Tanto los propósitos personales como los comunitarios nos exigen fortaleza de ánimo y humildad para seguir, una vez más, en el intento de crecer en cuanto persona y favorecer al otro que camina a nuestro lado. Recordemos que nos acompaña siempre el Señor de la historia, a quien suplicamos nuestros proyectos y consuelo en las dificultades. Debemos apretar nuestras manos a las suyas para vivir con esperanza nuestra dedicación al servicio de la Iglesia y de la sociedad.

Os invito un año más a empezar este nuevo período con ilusión y con alegría, reconociendo nuestras personales limitaciones y las cualidades ajenas. Además de las actitudes citadas, no dudo que pondréis vuestros sentimientos al servicio de los buenos propósitos y que el esfuerzo continuado para el logro de los mismos será un auténtico desafío personal. Como les ocurre a los deportistas o a los que transitan por el mundo del arte.

Los discípulos o los seguidores de Jesucristo no podemos quedarnos atrás en la pretensión de esforzarnos en el servicio a la sociedad en la que nos ha tocado vivir. Hemos de presentar de modo convincente su persona, su mensaje y su obra.

Con este mismo sentir comienzo, mejor reanudo, mi colaboración semanal, que tiene un triple objetivo, ya comentado en alguna otra ocasión: dar a conocer algún acontecimiento de la Iglesia, informar e impulsar las abundantes actividades diocesanas, y ayudar a formar la conciencia de los cristianos en determinados aspectos de la vida eclesial y social. Voy a intentar que este servicio pastoral sea provechoso para todas vuestras familias y comunidades cristianas.

Este comentario semanal tiene sus limitaciones, temporales y espaciales. Tiene, como referencia, un curso pastoral, con todos sus acontecimientos. Algunos de ellos nos llenarán de perplejidad, otros nos sorprenderán. Con algunos estaremos totalmente de acuerdo, de otros disentiremos con libertad de espíritu. Y siempre deberá estar en nosotros el amor y la comprensión hacia todos los que nos rodean, aparte y como un plus añadido, el servicio a la unidad y a la comunión en el interior de nuestras familias y comunidades. Tiene también como referencia el espacio de nuestra diócesis, que es la responsabilidad que me ha sido confiada. Con los problemas y dificultades que todos conocéis. Con los proyectos y gozosas realidades existentes. Todo ello, poniendo el empeño en compartir esta responsabilidad con todos vosotros y pretendiendo que todos, personas y comunidades, sean tratados y acogidos con equitativa benevolencia. Me gustaría hacer realidad aquella máxima de atender a cada cual según su necesidad.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lérida

Juniores de les Germanetes dels Ancians Desemparats visiten Aitona

Un total de 24 juniores de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats, procedents de diferents països i continents, van passar per Aitona el passat mes de juny per visitar i venerar els llocs on va néixer i va viure els seus primers anys santa Teresa de Jesús Jornet Ibars, la seva Mare Fundadora.

En concret, van visitar la seva casa natal, acabada d'inaugurar el passat 9 de gener i que evoca, en gran mesura, la seva infància, joventut, trajectòria espiritual, manera de viure i costums de l'època; l'ermita de Sant Joan de Carratalà i la Parròquia de Sant Antolí on va ser batejada, el 10 de gener de 1843, i on va rebre el sagrament de la Confirmació, el 1849. L'itinerari inclou també els llocs d'Aitona relacionats amb el Pare Palau, especialment la seva casa natal i la cova on es retirava per tractar tot sol amb Déu, ja que el seu influx va ser molt important en la nena Teresa. El Pare Francesc Palau i Quer era germà de l'àvia materna de Teresa Jornet. Amb aquesta visita, les germanes que es preparen a la Casa Mare de València per a la Pro-

fessió Perpètua van poder conèixer i aprofundir més en l'origen i carisma de la seva fundadora.

D'Aitona es van traslladar a Barbastre, per visitar la seva catedral, on el 27 de gener de 1873 va tenir lloc la fundació de la Congregació. Posteriorment, van passar per Osca i Sigüenza (Guadalajara), per venerar el lloc on va néixer, va viure i va morir Saturnino López Novoa, fundador, juntament amb Teresa Jornet, de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats.

Trobada de directors dels col·legis cristians del Bisbat de Lleida

En un context d'autèntica cordialitat, el dia 11 de juliol, les direccions dels col·legis cristians del Bisbat de Lleida es van reunir al col·legi Mater Salvatoris. La trobada va començar amb una pregària i les paraules del delegat d'Ensenyament del

Bisbat, Mn. Lluís Sallán, en nom del bisbe Salvador, absent a causa de la seva participació en la reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense. Acte seguit, els diferents representants de les escoles cristianes allí presents van informar del treball realitzat en les diferents comissions municipals i autonòmiques. La reflexió i la valoració acurada dels continguts d'aquest van ser el nucli essencial de la trobada. Seguidament, es va aprovar una proposta de treball per al proper any, així com el calendari del pròxim curs acadèmic.

En finalitzar el treball, els directors van visitar les instal·lacions del col·legi Mater Salvatoris i després tots junts van compartir un dinar a la mateixa escola.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Jesús s'ha fet miques, es fa miques per nosaltres. És l'Eucaristia. Ens demana que ens lliurem, que ens fem miques pels altres» (18 de juny).

@Pontifex: «Ningú de nosaltres no és una illa, autònom i independent dels altres: només podem construir el futur junts, sense excloure ningú» (20 de juny).

@Pontifex: «No mirem a una altra banda davant les noves formes de pobresa i de marginació que impedeixen a les persones viure dignament» (21 de juny).

@Pontifex: «No ens deixem desviar per les falses savieses d'aquest món, seguim a Jesús, única guia segura que dóna sentit a la nostra vida» (22 de juny).

«Colòmbia ha millorat molt socialment però encara hi ha moltes desigualtats»

Mn. Joan Miquel Martínez va deixar Lleida fa 26 anys per anar a Cali (Colòmbia). Aprofitant uns dies de descans a Lleida ens explica la feina que fa allà i la situació del país sud-americà.

Per què va marxar a Cali?

Vaig marxar de Lleida l'any 1991. El bisbe que hi havia llavors, Ramon Malla Call, m'ho va demanar. Em vaig trobar amb altres companys i això va fer fàcil la meua integració. El més important va ser l'actitud de servei i una fe oberta, catòlica i universal.

Com era Cali fa 26 anys?

Vaig arribar a una parròquia, portada per Mn. Ramon Abella, de Lleida. Hi havia força violència. El primer any, cada setmana hi havia una mitjana de dos o tres morts o ferits. Això em va impressionar molt. Era l'època del Pablo Escobar, de Medellín. Molt narcotràfic i descomposició social. Va ser per a mi un cop fort. També, molta gent senzilla, bona, amable i disposada.

Com és el dia a dia allà?

A les set del matí, ja tot està en marxa. No hi han estacions, tenen un horari més europeu que aquí. Jo sempre he estat a les zones populars, i allà la gent ha de viure del «rebusque», que vol dir avui tinc feina i demà no en tinc. Això fa que

la vida sigui bastant dura. S'entén el perquè la gent es posa tant en mans de Déu. Allà, la religió es viu a flor de pell, és tan natural com respirar. Mentre aquí detecto cada vegada més secularització.

Quins són els reptes de la societat colombiana?

Cali i Colòmbia han anat millorant socialment. Els nivells de pobresa no són tan agressius com quan vaig arribar. Però, no podem oblidar que Colòmbia és el segon país d'Amèrica en desigualtat social. Encara hi ha molta violència. Fa dos anys que van començar les converses de pau amb un grup guerriller, les FARC, però ens queda l'ELN, el narcotràfic, les bandes organitzades, el sicariat i la misè-

ria. Encara queden moltes coses a millorar, queda molt per fer.

Com s'explica Cali a Lleida?

No és només «cruzar el charco», és entrar en un altre món. T'hi has d'inserir com ho faria un peix, quan el treuen d'un lloc i el posen en un altre... Això per a mi és la feina més dura. Jo, malgrat que fa 26 anys que hi sóc, encara la gent nota que no sóc dels seus.

Com veu la figura del papa Francesc?

L'actual Papa atreu molt a la gent perquè s'atansa a les persones amb afecte, amb delicadesa. Això ens fa falta a tots. Si n'hi hagués més, aquest món tindria més signes d'esperança.

REFLEXIONS

LES RAONS DE CREURE

Una opció per viure ara (II)

El budisme, el taoisme o bé el judaisme, per citar, tan sols, tres de les grans tradicions espirituals de la humanitat, són anteriors al cristianisme, molt més remotes en el temps, però això no les converteix en opcions escleròtiques o bé obsoletes. De fet, el budisme, que neix en el segle V abans de Crist, està experimentant una gran emergència en el vell continent i la seva antiguitat no és problema, ni la converteix en un missatge anacrònic. Els homes seguim patint i tenint la mateixa necessitat d'alliberament i el camí budista té la seva plausibilitat.

Una de les observacions que més habitualment es formula és que aquesta opció de vida és un anacronisme, que tenia sentit en un temps remot, però que en la nostra societat fragmentada, ultratecnològica, hipercompetitiva i hiperconsumista, aquesta opció és una rêmora del passat, un residu històric que, a poc a poc, anirà dissolent-se, perdent pistonada, com ha passat amb altres institucions del passat, amb alguns sistemes polítics i oficis que havien estat rellevants socialment.

No és estranya aquesta associació. La fe cristiana, la seva doctrina, les festes litúrgiques i les seves regles morals de comportament, tot això, pertanyia, en gran part, al patrimoni cultural que inspirava la vida social, però en pocs decennis ha anat dissolent-se en l'atmosfera. Formava part integrant del món. Ho respiraven a casa, a taula, a l'escola, en el carrer, però aquest imaginari s'ha esmicolat en mil bocins i només queden petites comunitats que li'n donen sentit i nòmades que cerquen escalf per la ciutat. En pocs decennis, s'ha posat de manifest que aquell conjunt de mites, de tradicions, de rituals i de creences no ha estat transmès a les noves fornades.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

AGENDA

- **Diumenge, 3 de setembre.** Visita Pastoral a Benavent de Segrià.
- **Dissabte, 9 de setembre.** A les 12 h, Eucaristia d'ordenació dels bisbes auxiliars de Barcelona.
- **Diumenge, 10 de setembre.** A les 11 h, Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de Butsénit.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Te 4,13-18 / SI 95 / Lc 4,16-30]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. ■ Dimarts [1Te 5,1-6.9-11 / SI 26 / Lc 4,31-37]. Santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Dimecres [Col 1,1-8 / SI 51 / Lc 4,38-44]. Beat Bonaventura de Forlí, prev.; beat Bertran de Garrigues, prev.

7. ■ Dijous [Col 1,9-14 / SI 97 / Lc 5,1-11]. Sant Albí, bisbe; santa Re-

gina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Divendres [Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16. 18-23 (o bé, més breu: Mt 1,18-23)]. Naixement de la Benaurada Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. V). *Urgell* (territori de Catalunya): Mare de Déu de Núria, patrona principal de la diòcesi d'Urgell; Mare de Déu de Meritxell (Principat d'Andorra): patrona principal d'Andorra; sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia; sant Sergi I, papa; santa Adela (s. XI), rel.

9. □ Dissabte [Col 1,21-23 / SI 53 / Lc 6,1-5]. Mare de Déu del

Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.; beat Frederic Ozanam.

10. ■ Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 33,7-9 / SI 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20]. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustiniana; beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, preveres dominicans i màrtirs a Omura; beat Jacint Orfanell, màrtir, nat a la Jana (Maestrat).

Diumenge XXI de durant l'any

COMENTARI

M'heu afalagat, Senyor

L'última confessió de Jeremies culmina amb un acte de fe total en el Senyor a qui *ha confiat la seva causa*.

Abans s'havia proposat de *no pensar-hi més en el Senyor i no parlar més en el seu nom*: perquè la fidelitat al Senyor li portava conseqüències molt dures.

Però Déu no li és un estrany: *la paraula seva és en el meu cor un foc que crema*.

Comença la 2a part de Romans amb exhortació cultural: *Per la misericòrdia que Déu ens té, us exhorto a oferir els vostres cossos com una víctima viva, santa i agradable*.

Oferir el propi cos es diferencia del culte de l'A.T. on el sacerdot ofería el cos d'uns animals sacrificats. Suposa oferir tot el que som desmarcant-nos del *món present* i deixant-nos *renovellar en la manera de veure les coses*. Aquest és *el culte veritable, agradable a Déu*.

Immediatament després de la confessió de fe en Jesús com *el Messies, el Fill del Déu viu*, i de la lloança del Mestre (*Sortós de tu, Simó*), pensant fer-li un favor Pere es posà a renyar Jesús: «*De cap manera, Senyor!*»

L'encert parcial de la resposta a Cesarea de Filip deixa pendent quin tipus de messies és Jesús. Pere reflecteix l'expectativa messiànica triomfalista.

Per això *Jesús li diu: «Ves-te'n darrere meu, Satanàs»*. L'essència del deixeble és anar darrere el Mestre, que és qui marca el camí.

Si algú vol venir darrere meu, que es buidi ell mateix: no per quedar buit sinó per omplir-se de Crist i d'Evangelí.

Prendre cadascú la seva creu és viure seguint l'estil de Jesús. *Im'acompanyi*: ser «de» Crist és ser «com» Crist.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meva, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre dels meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. / La meva ànima s'ha enamorat de vós, / em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!». Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes». Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. ¿Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? ¿Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare, voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres».

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; has sido más fuerte que yo y me has podido. He sido a diario el hazmerreír, todo el mundo se burlaba de mí. Cuando hablo, tengo que gritar, proclamar violencia y destrucción. La palabra del Señor me ha servido de oprobio y desprecio a diario. Pensé en olvidarme del asunto y dije: «No lo recordaré; no volveré a hablar en su nombre»; pero había en mis entrañas como fuego, algo ardiente encerrado en mis huesos. Yo intentaba sofocarlo, y no podía.

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¿Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. / Mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a que presentéis vuestros cuerpos como sacrificio vivo, santo, agradable a Dios; este es vuestro culto espiritual.

Y no os amoldéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir cuál es la voluntad de Dios, qué es lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a manifestar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡Lejos de ti tal cosa, Señor! Eso no puede pasarte». Jesús se volvió y dijo a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanàs! Eres para mí piedra de tropiezo, porque tú piensas como los hombres, no como Dios». Entonces dijo a los discípulos: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí, la encontrará. ¿Pues de qué le servirá a un hombre ganar el mundo entero, si pierde su alma? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá, con la gloria de su Padre, entre sus ángeles, y entonces pagará a cada uno según su conducta».